

skal jeg nok lade være at sige andre borgerlige, for jeg kommer jo også fra et borgerligt parti – men der er da i alt fald fra Fremskridtspartiet, og jeg mener at kunne huske også fra Venstre, kommet forslag om forbud mod eksklusivaftaler. I den forbindelse kan jeg glædeligvis konstatere, at hr. Henning Grove er mere i CD-retning, hvad det spørgsmål angår, end Venstre og Fremskridtspartiet er, og det er jo altid meget godt at vide for fremtiden.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Hr. Helge Sander for en sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Denne sidste korte bemærkning kun for at gentage noget fra mit ordførerindlæg, eftersom den socialdemokratiske ordfører, hr. Jan Petersen, spurgte endnu en gang. Jo, i Viborg er der indgået det, der hedder en tiltrædelsesoverenskomst mellem virksomheden og SiD, hvor eksklusivaftalen ikke optræder, og det er det, der er interessant.

Det, der er sket yderligere i eftermiddags, og som gør sagen ekstra perspektivrig ikke mindst set i relation til debatten her – der nu ikke er så indviklet, som hr. Jan Petersen vil gøre den til, fordi han gerne vil smyge udenom – er, at vi telefonisk er blevet orienteret om, at SiD nu har flyttet aktionen til en anden virksomhed i Viborg, nemlig en af de virksomheder, som er leverandør til den virksomhed, man har indgået aftale med tidligere på dagen.

Så det er altså en speget sag, der fortsætter, men når debatten så specifikt har handlet om den sag, er det ikke mindst hr. Jan Petersens skyld, eftersom han har stillet det ene spørgsmål efter det andet, for selve sagen er langt større og langt vigtigere. Det håber jeg også debatten vil afspejle senere.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Herefter går vi tilbage til ordførrækken, og jeg giver ordet til fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

For Det Konservative Folkeparti er foreningsfrihed en af de afgørende forudsætninger for demokratiet. Det er da heller ikke tilfældigt, at netop vores grundlov sikrer os denne ret. Det sker i § 78.

Reel foreningsfrihed består af to elementer: på

den ene side retten til at gå med i en forening og på den anden side retten til at blive fri. Det sidste er mindst lige så afgørende for reel foreningsfrihed som det første.

Sådan må det også være på arbejdsmarkedet. Lønmodtagere og arbejdsgivere skal sikres ret til at slutte sig sammen i foreninger, men de skal altså også have muligheden for at blive fri.

Præcis det samme princip ligger bag formuleringen i Maastricht-Traktatens sociale pagt, som Danmark har tilsluttet sig, og som vi derfor også er forpligtet til at efterleve. Det hedder heri:

»Arbejdsgivere og arbejdstagere i Det Europæiske Fællesskab har ret til frit at slutte sig sammen for at oprette arbejdsgiverforeninger og fagforeninger efter deres eget valg til varetagelse af deres økonomiske og sociale interesser. Enhver arbejdsgiver og enhver arbejdstager har frihed til at melde sig ind i sådanne organisationer eller til at undlade at gøre dette, uden at det må komme den pågældende personligt eller erhvervsmæssigt til skade.«

Tydeligere kan det faktisk ikke siges. Alligevel oplever en række borgere hvert år, at organisations- og foreningsfriheden knægtes. Virksomheder trues på deres eksistensgrundlag, hvis de ikke organiserer sig på en bestemt måde og kræver af deres ansatte, at de gør det samme, uanset om de har lyst eller ej, og uanset om det vil forringe arbejdsvilkårene for de ansatte eller ej.

Vi ser eksempler på, hvordan lønmodtagere bliver truet på brødet og fremtidige ansættelsesmuligheder, hvis de ikke lader sig presse ind i en bestemt faglig organisation. I rigtig mange af tilfældene handler det ikke engang om, hvorvidt den enkelte er fagligt organiseret eller ej, men derimod om, *hvor* den enkelte er organiseret. Det kan Kristelig Fagbevægelse og Kristelig Arbejdsgiverforening tale med om.

Det er fuldstændig uacceptabelt, når den rå organisations- og pengemagt på den måde får frit spil. Det har vi set for mange eksempler på. Derfor er der behov for et meget præcist lovinitiativ, og det er det, vi lægger op til med vores beslutningsforslag.

For nu at undgå misforståelser og for at komme mytedannelser i forkøbet vil jeg gerne understrege, at forslaget ikke sigter på at gennemtvinge et brud med den århundredlange tradition, vi har for, at arbejdsgivere og arbejdstagere på det danske arbejdsmarked organiserer sig. Det har været og er fortsat en frugtbar tradition.

Når organisationerne vel at mærke holder sig